

Η Ελλάδα ταλαιπωρείται από την αδυναμία της να επιλέξει τους σωστούς ανθρώπους. Συνηθισμένη να επαναπαύεται σε ένα φαύλο κύκλο πολιτικής οικογενειοκρατίας, με πρόσωπα που αναζητούν το κυβερνητικό προνόμιο ως σαν τοπικοί σωτήρες ή εθνοσωτήρες!!!

Αυτά τα στοιχεία έφεραν τη χώρα στη σημερινή πραγματικότητα και δημιούργησαν την ύφεση και τον ψυχολογικό πανικό. Οι 3.000 αυτοκτονίες είναι ένας ικανός αριθμός που θα δικαιολογούσε το «πολιτικό χαρακίρι» των ηγεσιών, που ανερυθρίαστα θύμωσαν με τους αυτόχειρες. Η θλιβερή φιγούρα των θυμάτων στους δρόμους και η ανεντιμότητα στη δημοσιονομική επιλογή των τελευταίων δεκαετιών έδειξαν την ελαστική εκλογική αντίληψη του κόσμου. Άλλωστε η λογική της επιλογής βασίστηκε στην προσωπική σχέση και τη συναλλαγή. Ακόμη και σήμερα η τρικομματική ηγεσία της χώρας επιλέγει με κριτήριο τους συσχετισμούς και πολύ λιγότερο με κριτήριο την αξιοποίηση προσωπικοτήτων που θα τιμούσαν το ρόλο τους.

Αυτό το πλαίσιο εμφανίζεται στους δήμους, στις γειτονιές, στους συλλόγους, στα συνδικάτα, σε όλο το κοινωνικό οικοδόμημα. Η αποπνικτική ατμόσφαιρα ξεκινά από την παρερμηνεία της δημοκρατίας και τον αποκλεισμό των «αρίστων» από τους δημοφιλείς και τους δικτυωμένους. Αυτοί που μπορούν να κινητοποιήσουν «κόσμο», που έχουν αναγνωρισιμότητα, αυτοί που έχουν ερείσματα σε σωματεία, σε φορείς, σε συλλόγους και ένα σωρό από άλλους διαύλους.

Ο λαός πέφτει θύμα των επιλογών του και φατριάζεται στο όνομα του συρμού και του κοινωνικού θορύβου. Η αλήθεια δεν αποτελεί 'μέτρο' επιλογής, αλλά η σκοπιμότητα και η αποδοχή των υποψηφίων αποτελεί το πιο σίγουρο πολιτικό όχημα. Η πρακτική της δημοφιλίας αλλοίωσε την αξία των πολιτικών επιλογών και οδήγησε σε λανθασμένες αποφάσεις που άνοιξαν τους «ασκούς του Αιόλου». Η δημοκρατία των δημοφιλών προσώπων έφερε μπροστά τις πολιτικές μετριότητες που υπηρέτησαν ιδιοτελείς σκοπούς, ή δεν είχαν την διαπραγματευτική ικανότητα να υπερασπίσουν εθνικά ή περιφερειακά συμφέροντα.

Η πραγματικότητα της Ελλάδας δεν εξαντλείται στα τρία μνημόνια στη λίστα λαγκάρτ και στα σκάνδαλα των δημοτικών αρχόντων. Αυτή είναι η κορυφή του παγόβουνου μιας τραυματισμένης δημοκρατίας, που αγιοποίησε όλες τις παρανομίες μιας παρηκμασμένης ηγεσίας που τρέχει να γλιτώσει από τα λάθη της και επιλέγει πάντα λάθος συνταγές για να καλύψει τη δική της ανικανότητα.

Οι επιλογές των ηγητόρων μας μοιάζουν με ασκήσεις πάνω στην άμμο, αλλά και οι αντιδράσεις των κοινοβουλευτικών ομάδων, μοιάζουν με μια ξεκούρδια μηχανή. Κανείς δε μπορεί να πείσει την κοινωνία για της επιλογές που γίνονται. Ακόμη και στα δημοτικά δρώμενα τα πράγματα έχουν πάρει τον ίδιο δρόμο. Οι δήμοι είναι ανήμποροι να υπερασπίσουν τους πολίτες. Οι τοπικοί άρχοντές δεν είναι σε θέση να αντιδράσουν στα ζητήματα που ταλαιπωρούν τους δημότες, το κίνημα της «αυτοοργάνωσης» πέρασε στα αζήτητα και κανείς δε μπορεί να ανακουφίσει την κοινωνία.

Η ταυτότητα της ψήφου.

Δεν υπάρχουν ηγέτες με όραμα, γιατί οι πολίτες έπαψαν να ελπίζουν. Αυτή η σχέση ανάμεσα στην ελπίδα και την προσπάθεια χάθηκε, αφού οι πολίτες ψηφίζουν μηχανικά, διαπλεκόμενα, υστερόβουλα και αδιάφορα. Αν αυτά είναι τα χαρακτηριστικά της επιλογής των πολιτών (σε κεντρικό ή περιφερειακό επίπεδο), τότε οι εκπρόσωποι της κοινωνίας είναι από επαγγελματίες ως επικίνδυνοι και το κριτήριο των εκλογών είναι αιχμάλωτο μιας πολιτικής φάρσας. Το τελευταίο ζήτημα είναι πολύ πιο σοβαρό, αφού βάζουμε τους ίδιους σχηματισμούς / πολιτικούς ηγέτες να διορθώσουν τα δικά τους λάθη κι επιτρέπουμε διάφορους επιφανείς συνενόχους να μας αποδίδουν ευθύνες.

Η ψήφος θέλει «ό ρ α μ α» και αποτελεί υποχρέωση των πολιτών, μόνο που στη δεδομένη στιγμή οι πολίτες πρέπει να λειτουργούν υπεύθυνα και όχι υστερόβουλα. Βέβαια η υστερόβουλη λογική οφείλεται στην ανυπαρξία του κοινωνικού πλαισίου. Η μεταπολιτευτική Ελλάδα δεν αξιοποίησε ευκαιρίες και χρησιμοποίησε υποδομές για να διαχειριστεί τα ρουσφέτια των αρχόντων της τοπικής κοινωνίας. Σ' αυτή τη λογική δεν υπάρχει όραμα, υπάρχει μόνο στοχευμένη πελατειακή σχέση με τον κόσμο που ζητά το αυτονόητο, δουλειά!

Η ταυτότητα της 'ενοχικής' ψήφου πριμοδοτεί τη συγγενική σχέση στην τοπική κοινωνία και την υποταγή στο διαπλεκόμενο βίλαετι του τοπικού βουλευτή, που μεταβιβάζει κληρονομικώ

δικαιώματι την εξουσία πάνω στην πλειοψηφία της περιοχής που επηρεάζει. Η μεταπολιτευτική δημοκρατία 'ξέχασε' τις αξίες έξω από το πολιτικό σύστημα κι αυτές επέλεξαν ένα μοναχικό δρόμο που παρατηρεί, κρίνει αλλά για την ώρα σωπαίνει αινιγματικά!

Επισημάνσεις...

Γράφει ο Χρήστος Α. Κατσαρός (Chris Sintiki)

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ